

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 19:19*
צאת השבת: 20:30
רבינו תם: 21:02
שבת שלום וטובורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

בככות נשים צבקות

גיליון 113

פרשת שלח לך תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם"

סיפר אחד מבאי ביתו של רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל: "בליל שבועות הלכתי ללוות את הרב מבית הכנסת לביתו. כאשר באתי לפניו, הביט בי הרב ואמר: 'אני רוצה לשאול אותך שאלה: לשם מה נתנו לאדם עפעפיים? – להורות שאין להסתכל סביב בעיניים פקוחות'.

נדהמתי, שכן עם לבבי ידעתי שבאותו יום נכשלתי בראיה אסורה...

למראה מבוכתי חייך אלי הרב וסיכם: 'ובכן, עכשיו אתה יודע?'..."

המוהל חכם יעקב ששון סיפר כי פעם בא לפני רבי בן ציון עם חברו. הרב הסתכל לרגע בפניו של החבר ואמר בצער: "חבל, אתה מסתכל איפה שלא צריך... לא כל דבר צריך לראות..."

החבר, כך העיד המוהל, כמעט שהתעלף... (תספור)

התחלתי לנשתי

מפתח של נחת

הסחף החברתי בדורנו הוא ניסיון לא פשוט, במיוחד לבני הנוער הצעירים, אומרת ש'.

גם בניי - בני נעורים נמרצים, נמשכו אחר הסחף החברתי הזה, וביקשו מאיתנו להרשות להם ללבוש מכנסיים הדוקים, אשר כידוע אינם מתאימים כלל לבית יהודי ולדמותו של בן תורה.

אנו כהורים התנגדנו לכך, אך ראינו את הקושי שלהם להתמודד מול דרישות החברה.

ומה יכולה לעשות אם יהודיה, שרואה שבניה עומדים מול ניסיונות, והיא חפצה להעניק להם כוח ועוצמה לעמוד בניסיון ולא להיכנע למול המכשולים העומדים בדרכם?

הלא לא תמיד יש ביכולתה להשפיע עליהם לבחור את הבחירה הנכונה היא אינה יכולה. אך יש לה היכולת להשפיע עליהם ולתת להם כוח - כאשר היא עומדת בניסיונות שיש לה.

החלטתי, אפוא, לקבל על עצמי קבלה שדורשת ממני מאמץ והתגברות. לאחר מחשבה, קיבלתי על עצמי דבר שהוא מידה כנגד מידה - החלטתי ללבוש גרביונים.

קשה היה לי להסתדר עם הנוחות שבדבר, וחיפשתי פתרון - עד שלבסוף שלח לי ד' עצה שסייעה לי והקלה עלי לעמוד בקבלה הזאת.

התפללתי לד', שכשם שאני הוספתי חיזוק בנושא זה של הרגל, כך אזכה שגם בניי יקבלו כוח ועוצמה מול ניסיונות הרחוב, ולא ירצו ללבוש מכנסיים שאינם מתאימות להם.

ואמנם בחסדי ד', בניי קיבלו זאת יותר בהבנה, והם ממשיכים ללכת עם הלבוש הראוי והמתאים לבני תורה, מבלי לשנות.

(קו סיפור קטן מעשה גדול 073-2951659 שלוחה 4)

פינת ההלכה

צניעות במקומות עבודה

צריך לנהוג זהירות יתירה כשיוצאים לעבוד במקום שנמצאים שם גם גברים, מכיון שטבע האדם לנסות למצוא חן בעיני המעסיק ובעיני הלקוחות שכולם יהיו מרוצים ממנו, דבר העלול להביא למכשולות רבים, הן בצורת הלבוש והן בשיחה יתירה וקשר עם המעסיק או הלקוחות.

לכן מי שמוכרחת לצאת לעבוד במקום כזה, ראשית כל, עליה לברר היטב איזו אוריה יש במקום ואם סביבת העבודה מתאימה לבת ישראל הן מבחינת המעסיק והעובדים והן מבחינת הלקוחות, וצריך להיזהר בזה גם במקום שעובדות רק נשים, שאם יש במקום אוריה של חוסר צניעות וכדומה יש להימנע מלעבוד במקום כזה.

ניתן לשלוח סיפורי ישיבות בככות התחלוקות בצניעות
לככות הרבים
מייל: tzniutw@gmail.com

סיפור לשבת

מזל טוב' במחלקה הקרדיולוגית?

מדהים! מתברר כי המצוה שכנגד הלב - היא המצוה להימנע מדיבורי חול בעת התפילה.

ובאופן מפתיע - אותו אברך שהיה זקוק לישועה בלב בנו - קיבל על עצמו מצוה זו דווקא, ואכן הזכות עמדה לו, ובנו זכה בלב חדש, בריא ותקין!

ככל הסיפור הזה סיפר הרב גרינוולד לבחור המתלבט אם יעמוד בקבלה הזו כל ימי חייו, וכששמע הבחור את הסיפור נענה ואמר: 'הריני מקבל על עצמי לא לדבר בעת התפילה, כן, לכל החיים!', ונפרד מהרב גרינוולד בברכה.

חלף כשבוע ימים, ובשעת ערב צלצל המכשיר הסלולרי של הרב גרינוולד.

על הקו היה הבחור, שסיפר דברים כהווייתם: 'הייתי בביקורת אצל הרופא, והוא תמה ואמר שאינו מביין.

מעודו לא נתקל במצב כה מוזר שמום מולד נעלם כלא היה! הוא חשד בי שעברתי טיפול אצל רופא אחר, אולם האמת ידועה: הטיפול שעברתי היה אצל רופא כל בשר, פשוט קיבלתי על עצמי לעשות את מצוותו כל החיים!

עד כאן הסיפור, המופיע לפרטיו בקונטרס 'כבוד בית השם'. ולמדנו בא: פעמים כה רבות יהודים מקבלים על עצמם קבלות, טובות וחשובות.

לפעמים כדאי להגבילן בזמן, אבל כמה כדאי לאמץ קבלה אחת לפחות, כמו זו - שלא לדבר בשעת התפילה, לכל החיים. קבלה תמידית, חזקה ואיתנה, היא אמירה ברורה: 'אני עבד.

לא מוגבל בזמן, לא חפץ להשתחרר. אני עבד ונהנה מכך כל רגע, רצוני להמשיך ולעשות את רצון בוראי תמיד!'

הבה נחפש לעצמנו קבלה כזו, קבלה שנעמוד בה כל החיים. קבלה שתבהיר, תביע ותדגיש, שאנחנו עבדי ה', משועבדים רק לו, היום, מחר, לעולם. וכשנקבל על עצמנו קבלה כזו, נזכה בסייעתא דשמיא לראות כי עבדי ה' זוכים ביחס מועדף מבורא עולם, והוא מרעיף עליהם שפע טובה וברכה מאוצרו הטוב! (פניני פרשת שבוע)

המצב כפי שהוא יש סיכון לדום לב פתאומי. כך שאינו יודע להכריע... ההורים התלבטו, התייעצו, ואז קם האב ממקומו, ובקול נרגש אמר: 'הריני מקבל על עצמי לא לדבר בשעת התפילה, ובזכות זו ישלח השם את דברו וירפא לבני יקירי!'

כשהקבלה הזו בידיו, ניגשו ההורים אל הרופא וביקשו לבצע את הצנתור, למרות הסיכון הכרוך בו. הרופא ניאות, והילד הוכנס לצנתור רביעי, כשהוריו עומדים בחוץ ומתפללים בדמעות לשלמו.

חלפו דקות ארוכות, ארוכות כנצח. לפתע בצבצו פניו של הרופא מחדר הניתוח, והוא בישרם: 'מגיע לכם מזל טוב! הסברים בהמשך. בעוד כמה דקות תוכלו להיכנס פנימה!'

חלפו עוד כמה דקות, והם נקראו לחדרו של הרופא, שהתוודה בפניהם: 'האמת, שאין זה מדרכם של רופאים במעמדי, אך כשראיתי את בכייתכם ותפילותיכם - נייעור בי רגש שלא הכרתי, והתקשרתי למומחה העולמי הגדול בתחום. התייעצתי אתו בנידון, וביצעתי את הצנתור לפי הנחיותיו - בצורה שונה ממה שביצעתי בעבר.

ובהחלט מגיע לכם מזל טוב - נולד לכם ילד חדש, בעל לב חדש, תקין וחזק!'

ההורים יצאו מחדר הרופא שמחים ומאושרים, בהחלט נולד להם ילד חדש, בעל לב חדש. האברך המאושר סיפר את הסיפור לרב גרינוולד, שהוסיף לו נופך משלו, בהסבירו: 'הלא האר"י הקדוש זי"ע מלמדנו, כי כשאדם עובר על מצוה חלילה, הוא פוגם באיבר שכנגד אותה מצוה. כאשר הוא מתקן את חטאו, הוא מתקן גם את האיבר המקביל.

ומהי המצוה שכנגד הלב? - אומר המהרש"א שמצוה זו היא מצות 'אנוכי ה' אלוקיך, 'שהיא הלב של כל המצוות. וצורת קיום מצוה זו כראוי - היא להבין שבשעת התפילה אתה עומד לפני המלך, ולא מדבר דיבורי חול בעת התפילה!'

את הסיפור המופלא הבא סיפר מגיד המישרים, הרה"ג רבי מיכאל גרינוולד שליט"א: הוא הוזמן לשאת שיחה באחת הישיבות בגודל חשיבות הזהירות מדיבור דברי חולין בבית הכנסת. כשהשיחה הסתיימה, ניגש אליו בחור אחד, השפיל עיניים ואמר: 'יש לי בעיה חמורה בלב, מום שמלווה אותי מאז לידתי ונוטל את שלוות נפשי, מכריח אותי לצאת ולבוא בשערי מחלקת קרדיולוגיות. אולי יש לרב סגולה עבורי?' - שאל.

עבור הרב גרינוולד, היתה השאלה הזו, לאחר הדרשה הזו, כהתאמת כפפה ליד. 'עצתי לך, לקבל על עצמך להיזהר מדיבורי חול בבית הכנסת בשעת התפילה!'

לכמה זמן עליי לקבל על עצמי את הקבלה הזו?' - שב הבחור ושאל, והרב גרינוולד השיבו: 'מה זאת אומרת לכמה זמן? - לכל החיים! הרי זו הלכה פסוקה שאסור לדבר דברי חולין בשעה שהציבור מתפללים, ובשולחן ערוך הרב, סימן קכ"ד, כתב שכל השח דברי חולין כשהציבור מתפללים - מראה בעצמו שאין לו חלק באלוקי ישראל חלילה! אז את הקבלה הזו - עליך לקבל על עצמך לכל החיים: כן, כל החיים לא תדבר דברי חול בבית הכנסת, נקודה!'

כל החיים!?! - איך אעמוד בזה? אני יכול לקבל על עצמי לתקופה, חודש, 40 יום, חודשיים, אפילו שנה. כל החיים לעמוד בקבלה הזו?' - ניסה הבחור להתמקח.

יקירי, אספר לך סיפור! - אמר הרב גרינוולד, וסיפר: מעשה באברך שבנו סבל מליקוי נדיר בשני ורידים הסמוכים ללבו. מדובר בבעיה נדירה שרק רופא אחד בארץ מתמחה בטיפול בה על ידי צנתור מורכב, וההורים המודאגים פנו לאותו רופא. הלה ביצע את הצנתור פעם אחת - ולא עלתה בידו, כך גם בפעם השנייה, וכך גם בפעם השלישית. בפעם הרביעית, הרופא התלבט אם לבצע את הצנתור, בהסבירו כי בצנתור רביעי יש סיכון לא פשוט, ומאידך - גם בהשאת

קוה אל ה'

לא פחדתי, כי זה אבא שלי

אמרו לו: "מי שיכול ללכת על החבל, יכול ללכת גם עם עגלה."
 "אתם מאמינים, איפוא, שאני יכול לעבור עם עגלה. אם כן, מישוהו מכם מוכן לשבת בתוך העגלה, בעת שאעביר אותה על החבל?"
 הוא לא מצא שום מתנדב. אף אחד לא הסכים. רק ילדה אחת התיישבה בעגלה, והוא צעד איתה על גבי החבל.
 לאחר שירד והוריד אותה בשלום, נגשו אליה הנוכחים ושאלו: "האם לא פחדת לשבת בתוך העגלה?"
 "בכלל לא פחדתי", היא אמרה, "הרי זה אבא שלי."
 אמר ר' מנדל: "למדתי מכאן מוסר השכל. כשאני יודע שאבא הוא שמנהיג אותי ומחזיק אותי, אינני פוחד משום דבר!"
 עוד הוסיף ר' מנדל וסיפר, שלאחר מעשה ניגש בעצמו לגוי ושאל אותו: "איך אתה מצליח לעשות מעשה שכזה?"
 וענה לו: "כשאני מתחיל ללכת – העולם אינו קיים עבורי! מרגע שאני עושה את הפסיעה הראשונה, אינני חושב על שום דבר אחר. אני מתרכז רק בפסיעה הזאת. אחר כך, כשאני צריך לעשות את הפסיעה השניה, אני מתעמק שוב רק בפסיעה הזאת. ככה אני מצליח לעבור בלי ליפול לתהום. אם לשניה אחת אסיח את דעתי ואחשוב על עניינים אחרים, מיד אפול ואתרסק."
 אמר ר' מנדל: "כשמתעמקים בנקודה – לא נופלים. כאשר נתעמק בידיעה שה' אחד ושמו אחד, והוא מוביל אותנו, לא ניפול לעולם..."! (באר הפרשה)

רבי אלימלך בידרמן שליט"א, מביא את סיפורו של יהודי ירא שמים ותלמיד חכם, רבי מנדל פוטרפאס שמו, אשר הוגלה על ידי הרוסים לסיביר, ועבר תלאות נוראות וצרות צרורות.
 לאחר שנים שאלוהו מכריו: "איך הצלחת להחזיק מעמד שם?" והשיב: "עם האמונה! רק בזכות האמונה!"
 שוב שאלוהו: "והרי זו גופא השאלה – איך מתחזקים באמונה בכזה מצב?"
 סיפר להם רבי מנדל סיפור:
 סמוך לעיריה בסיביר היו שני הרים אשר התנשאו לגובה רב. ובין שני ההרים היתה בקעה עמוקה. גוי אחד טיפס על כל אחד מההרים, ותקע שם מוט ברזל. מתח חבל עבה ממוט למוט, ושאל את חבריו: "האם אתם רוצים לראות איך אני עובר על החבל מפסגה אחת לשניה?"
 אמרו לו: "לא, אנחנו לא רוצים לראות". הם היו בטוחים שהוא יפול ויתרסק. אבל הוא עלה, הלך על החבל מעל התהום, והגיע לפסגת ההר השני ללא כל תקלה.
 "האם אתם רוצים לראות איך אני הולך שוב מעל התהום?" הוא שאל אותם. ושוב הם אמרו שאינם רוצים לראות. פעם אחת הוא הצליח, אבל לך תדע מה יהיה בפעם הבאה. על אף שלא רצו לראות, הוא ביצע שוב את התמרון הנועז.
 לאחר מכן, שאל הגוי את כל הנוכחים: "האם אתם מאמינים, שאני יכול ללכת פעם שלישית על החבל הזה?"
 "לא צריך להאמין", הם אמרו, "אנחנו כבר ראינו, ואנחנו יודעים שאתה יכול!"
 "טוב ויפה. בואו נמשיך הלאה- האם אתם מאמינים שאני יכול ללכת עם עגלה על החבל?"

נצור לשונך

דיבת בני הארץ

צער וחרטה ושלח את הקופסה עם רבי זליג כדי להשיב את הגולה.
 בשמחה ובהתרגשות מסר רבי זליג את קופסת הטבק לרבי. "מנין באה?" התפלא רבי שמואל.
 רבי זליג גולל את קורותיה של הקופסה, והרבי דחה אותה בשתי ידיים.
 "אינני רוצה בה", אמר נחרצות.
 "מדוע?" התפלא רבי זליג.
 "בכל פעם שנראה את הקופסה, נזכר ביהודי מארץ ישראל שנכשל בגנבתה", הסביר הרבי. "איני רוצה שתצא דיבה על יהודי מארץ הקודש". (תספר)

לרבי שמואל מסלונים זצ"ל היתה קופסת טבק מיוחסת. הקופסא שמשה את רבי אברהם מקאליסק זצ"ל, ורבי שמואל ייקר אותה, שמר עליה מכל משמר ולא עזב אותה מימיו.
 יום אחד נעלמה קופסת הטבק. חיפושים נמרצים נערכו ברחבי הבית, אבל הקופסה לא נמצאה. רבי שמואל הצטער מאוד על האבדה, והיה מזכיר את הקופסה בצער מדי פעם. כעבור זמן נקלע רבי זליג לידר זצ"ל, מחשובי חסידי סלונים, לביתו של אחד ממכריו מארץ הקודש. לתדהמתו גילה את קופסת הטבק של רבו מונחת לה על השולחן.
 לאחר ברור קצר הודה המכר כי בעת ביקורו בבית הרבי לא עמד בניסיון ולקח את הקופסה לעצמו. עתה הביע היהודי

שביבי אור

איך לו מנוחה בעולם הנצח על שהוא פגע בילד שלא בדין...

סיפר הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל:
יום אחד שלח מרן בעל ה"קהילות יעקב" זצ"ל לקרוא לאברך אחד מירושלים, שיכנס אליו. האברך שמע שהסטייפלר קורא לו, הוא הגיע מיד.
שאל אותו הסטייפלר: היית מתפלל בבית המדרש "לדרמן"?
הוא ענה: כן, כשהייתי בבני ברק.
שאל אותו הסטייפלר: היה לך פעם מחלוקת עם ר' מרדכי לדרמן?
הוא ענה: אני לא זוכר.
אמר לו הסטייפלר: תנסה להיזכר טוב, תחשוב ותיזכר.
הוא נזכר שכשהוא היה ילד, הוא ישב ולמד ב"לדרמן" עם עוד כמה בחורים, והבחורים שהיו עמו עשו קצת רעש, והם הפריעו לרבי מרדכי לדרמן, ור' מרדכי הגיע, והם ברחו... והוא עצמו המשיך לשבת וללמוד, ור' מרדכי חשב שהוא זה שעשה את הרעש, והוא צעק עליו, וזרק אותו מבית המדרש...
אמר לו הסטייפלר: ר' מרדכי לדרמן הגיע אלי אתמול בחלום, וזה כבר כמה שנים אחרי פטירתו, ואת הכל הוא עבר, אבל מזה אין לו מנוחת הנפש בעולם הנצח, שהוא פגע בילד שלא כדין, והוא ביקש ממני בחלום שאני ישלח לקרוא את האברך שהוא ימחל לו... תאמר 'אני מוחל לפלוני בן פלוני על מה שהוא עשה לי'... ועכשיו אתה כבר יכול לחזור הביתה...
(אוצר פנינים ועובדות)

חכמת נשים

זיו האיקונין' שמנע את הקלקול

רבי יצחק הוטנר זצ"ל, שכיחן כראש "ישיבת רבי חיים ברלין" בארצות הברית, היה אחד מגדולי הדור באמריקה, גדול בנגלה ובנסתר. בתקופת ההשכלה, כשהיה נער בן חמש עשרה, ניסו המשכילים לפתות אותו לבוא ולהפגש עמם ולשמוע על דרכם הפתלתלה. זאת למודע כי פגישה עם המשכילים כמעט תמיד הסתיימה בקלקול. ועל אחת כמה וכמה כשמדובר היה בנער צעיר, שעמד מול מערכת משומנת, שהשתמשה בכל האמצעים שעמדו לרשותה, כדי לערער את יסודות היהדות ולהחדיר בלבבות ספקות באמונה.

לאחר שהביע את הסכמתו לבוא לפגישה, נזכר רבי יצחק במה שארע בביתו השבוע. באחד הימים, הוא קם בבוקר השכם ומצא את כל אחיו ואחיותיו לבושים בבגדי שבת, וכל השולחנות בבית מכוסים במפות של שבת.

"מה ארע?" שאל יצחק הצעיר את אמו, "חג באמצע השבוע?!"

"האם לא אמרת אתמול שיש לך סיום?" השיבה האם בהתרגשות. "סיום שלך הוא יום חג לכל בני המשפחה!"

אמנם לא היה בבית יותר מכמה ביסקויטים וקצת משקה 'פטל' ממותק, אבל כמעט שהיה לה הצליחה האם להשרות בבית אווירת חג מרוממת. מספר ימים לאחר מכן, בעת שהמשכילים ניסו לפתותו להפגש עמם, עלו לפני רבי יצחק פני אימו אפופות החג מרוב התרגשות מהסיום הקרב ובא. בדומה לזיו האיקונין של יעקב אבינו, שעלה לפני יוסף בעת שאשת פוטיפר נסתה להדיחו לעבירה, עלו לפני יצחק הצעיר פניה הזוהרות של אמו. לפתע הוא חש כי אין ביכולתו ללכת לאותה פגישה. כך, בזכות אמא צדקנית, הרווחנו עוד גדול בישראל! (אריה שאג)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ר' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תש"מ
ת.נ.צ.ב.ה